

200708107/1.

Datum uitspraak: 5 augustus 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/10337 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 24 oktober 2007 in het geding tussen:

mede voor haar minderjarige kinderen en

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van _____ (hierna: de vreemdeling), mede voor haar minderjarige kinderen _____ en _____, om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 oktober 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris binnen zes weken een nieuw besluit neemt op de aanvraag met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Bij brief van 8 mei 2008 heeft de vreemdeling beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een nieuw besluit op de aanvraag.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 juni 2008, waar de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. M.M. van Asperen, advocaat te Den Haag, en de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. A.M.J.M. Louwerse, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Bij besluit van 21 juni 2002 heeft de staatssecretaris een eerdere aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit, waartegen de vreemdeling geen rechtsmiddelen heeft aangewend, is in rechte onaantastbaar geworden.

Bij besluit van 16 augustus 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een opvolgende aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is in rechte onaantastbaar geworden met de uitspraak van de Afdeling van 11 oktober 2006 in zaak nr. 200606682/1.

Het besluit van 6 maart 2007 betreft weer een opvolgende aanvraag als vorenbedoeld.

2.1.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor

besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1, www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.1.2. Nu de vreemdeling, zoals de rechtbank terecht heeft vastgesteld, geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden aan haar aanvraag ten grondslag heeft gelegd, is thans uitsluitend de vraag aan de orde of sprake is van een relevante wijziging van het recht.

2.2. In de grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank, met de overweging dat artikel 7, tweede lid, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn) een voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht is, heeft miskend dat deze bepaling geen wijziging brengt in de in het Nederlandse recht gehanteerde toetsingsnorm of door de desbetreffende vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan worden verkregen.

De rechtbank heeft overwogen dat artikel 7, tweede lid, van de Definitierichtlijn een wijziging van het recht inhoudt, aangezien deze bepaling, met het stellen van het vereiste van een doeltreffend juridisch systeem, voor de beoordeling van de vraag of in het land van herkomst bescherming kan worden verkregen, een algemeen criterium geeft waaraan de door het land van herkomst te treffen redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade minimaal dienen te voldoen. Dat algemene criterium, dat niet was opgenomen in het hier te lande geldende recht, is volgens de rechtbank een voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht, aangezien weliswaar in rechte vaststaat dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Nigeriaanse autoriteiten haar niet kunnen of willen beschermen, maar zij nadien diverse stukken heeft overgelegd op grond waarvan de aanwezigheid van een doeltreffend juridisch systeem, zoals bedoeld in artikel 7, tweede lid, van de Definitierichtlijn, in Nigeria kan worden betwijfeld.

2.2.1. Ingevolge artikel 7, eerste lid, van de Definitierichtlijn kan bescherming worden geboden door de staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen.

Ingevolge het tweede lid van dat artikel wordt in het algemeen bescherming geboden wanneer de actoren, als bedoeld in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing

van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

2.2.2. De bewoordingen van artikel 7, tweede lid, van de Definitierichtlijn bieden geen grond voor het oordeel dat het bestaan van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, een zelfstandig criterium is voor de beantwoording van de vraag of bescherming wordt geboden, in die zin dat die vraag altijd ontkennend moet worden beantwoord als van een dergelijk doeltreffend juridisch systeem geen sprake is. Een dergelijk oordeel verdraagt zich ook niet met de in het eerste lid neergelegde gedachte, dat ook anderen dan de staat actoren van bescherming kunnen zijn. Artikel 7, tweede lid, van de Definitierichtlijn bevat elementen waarin bescherming door de staat of bedoelde partijen of organisaties kan zijn gelegen en waarbij, gelet op de tekst van dat artikel, niet is uitgesloten dat ook andere elementen een rol kunnen spelen bij de beantwoording van de vraag of in het algemeen bescherming wordt geboden. Artikel 7, tweede lid, van de Definitierichtlijn bevat in zoverre geen nieuw recht.

Uit de jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraken van 19 juli 2002 in zaak nr. 200202206/1, JV 2002/306; 10 maart 2003 in zaak nr. 200206106/1, JV 2003/178; 19 december 2005 in zaak nr. 200508022/1, JV 2006/48; 12 oktober 2006 in zaak nr. 200603566/1, JV 2006/436) volgt dat, anders dan de vreemdeling stelt, ter beantwoording van de vraag of een vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen eerst wordt onderzocht of in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden. Daarbij wordt informatie over de algemene situatie in een land van herkomst, in het bijzonder uit ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken en rapporten van internationale organisaties, betrokken. Eerst nadat die vraag bevestigend is beantwoord kan aan de orde komen de vraag of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen van bescherming voor hem gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht. Indien dat laatste niet aannemelijk is gemaakt, kan slechts het tevergeefs invoeren van de bescherming leiden tot de conclusie dat aannemelijk is gemaakt dat die autoriteiten niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

Met de ter zitting door de vreemdeling genoemde uitspraak van de Afdeling van 10 juni 2003 in zaak nr. 200301449/1 (JV 2003/332), waarin de Afdeling heeft overwogen dat het op de weg van de minister ligt te onderzoeken of de autoriteiten, gelet op hetgeen algemeen bekend is over de situatie in het land van herkomst, in het bijzonder op basis van de ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken, in het algemeen in staat of bereid zijn bescherming te bieden, wordt, anders dan de vreemdeling kennelijk meent, juist bevestigd dat volgens het Nederlands recht dit onderzoek dient plaats te vinden, voordat kan worden toegekomen aan de vraag of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij die bescherming niet kan krijgen.

Gelet op het vorenstaande is het buiten tot prejudiciële verwijzing nopende twijfel dat geen grond bestaat voor het oordeel dat in dat artikel een toetsingsnorm is opgenomen voor de beantwoording van de vraag, of in het land van herkomst sprake is van bescherming, die verandering brengt in

de wijze waarop naar nationaal recht reeds wordt beoordeeld of sprake is van bescherming in het land van herkomst. Dientengevolge is geen sprake van een relevante wijziging van het recht. De staatssecretaris betoogt derhalve terecht dat het gestelde in artikel 7, tweede lid, van de Definitierichtlijn niet afwijkt van de in het Nederlandse recht reeds gehanteerde toetsingsnorm dat in het land van herkomst sprake moet zijn van effectieve bescherming.

De grief slaagt.

2.2.3. Nu in hetgeen is aangevoerd geen nieuw gebleken feiten of omstandigheden zijn gelegen en zich evenmin een relevante wijziging van het recht voordoet en voorts niet is aangevoerd dat sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden, als bedoeld in rechtsoverweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 in zaak nr. 145/1996/764/965, Bahaddar tegen Nederland (JV 1998/45), is er voor rechterlijke toetsing van het besluit van 6 maart 2007 geen plaats. De rechtbank is ten onrechte tot een andere conclusie gekomen.

2.3. De stelling van de vreemdeling dat de in de procedure, die heeft geleid tot voormelde uitspraak van 11 oktober 2006, overgelegde landeninformatie niet in de beoordeling is betrokken en niet is onderzocht op de wijze die artikel 7, tweede lid, van de Definitierichtlijn voorschrijft, wat daarvan zij, kan, nu geen sprake is van een relevante wijziging van het recht, in het kader van deze procedure niet aan de orde komen.

2.4. Het hoger beroep is om die reden gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 6 maart 2007 van de staatssecretaris alsnog ongegrond verklaren.

2.5. Bij brief van 8 mei 2008 heeft de vreemdeling beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een nieuw besluit op de aanvraag ter uitvoering van de aangevallen uitspraak. Ter uitvoering van de aangevallen uitspraak diende de staatssecretaris opnieuw op de aanvraag te beslissen. Met toepassing van artikel 6:18, eerste lid, en artikel 6:19, eerste lid, van de Awb gelezen in verbinding met artikel 6:24 van de Awb wordt het beroep tegen het niet tijdig beslissen op die aanvraag bij de beoordeling in hoger beroep betrokken.

2.5.1. Niet is gebleken dat de vreemdeling thans nog procesbelang heeft bij een oordeel over het beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit op de aanvraag. Om die reden zal de Afdeling dit beroep niet-ontvankelijk verklaren.

2.6. Deze niet-ontvankelijkverklaring staat evenwel niet in de weg aan een proceskostenveroordeling. Gelet op de uitspraak van de rechtbank was de staatssecretaris gehouden een nieuwe beslissing op de aanvraag te nemen. Onder deze omstandigheden bestaat er aanleiding voor een veroordeling van de staatssecretaris in de door de vreemdeling gemaakte proceskosten voor het beroep tegen het uitblijven van zodanige beslissing.

De Afdeling is van oordeel dat daarbij toepassing dient te worden gegeven aan de wegingsfactor "zeer licht" (0,25), nu het hier een eenvoudige vraag betreft, waarbij geen materiële beoordeling van het geschil behoefde plaats te vinden. Voor het overige bestaat er geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 24 oktober 2007 in zaak nr. 07/10337;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. verklaart het beroep in zaak nr. 08/16443 tegen het niet tijdig nemen van een besluit niet-ontvankelijk;
- V. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 80,50 (zegge: tachtig euro en vijftig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Wilbers-Taselaar, ambtenaar van Staat.

De voorzitter
is verhinderd de uitspraak
te ondertekenen.

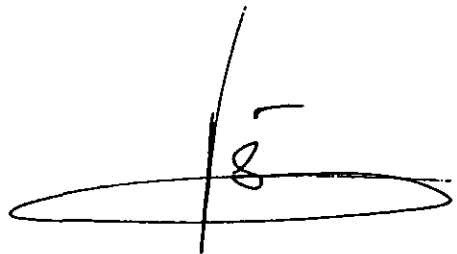
w.g. Wilbers-Taselaar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 augustus 2008

71-553.

Verzonden: 5 augustus 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, horizontal oval shape with a vertical line through it, and a small loop on the right side.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
meervoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 07/10337

V.nr.:

inzake: geboren op van Nigeriaanse nationaliteit, mede
ten behoeve van haar twee minderjarige kinderen, eiseres,
gemachtigde: mr. A.M.J.M. Louwerse, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. J.M.K. Frijters, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 6 maart 2007 heeft eiseres beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van dezelfde datum waarbij de aanvraag van eiseres van 28 februari 2007 om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is afgewezen. Op diezelfde datum is een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend, waarbij is verzocht uitzetting van eiseres achterwege te laten totdat op het beroep zal zijn beslist.
2. Bij uitspraak van 29 maart 2007, kenmerk AWB 07/10341, heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats het verzoek om voorlopige voorziening toegewezen.
3. Het beroep is behandeld ter zitting van 6 juni 2007. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig A.J. Glass, als tolk in de Engelse taal.
4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

1. Eiseres heeft op 19 juni 2002 een eerste aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 21 juni 2002 heeft verweerder hierop afwijzend beslist. In dat besluit is voor zover hier van belang het volgende overwogen. "In Nederland bleek betrokkene het slachtoffer te zijn van vrouwenhandel en werd zij gedwongen zich te prostitueren. Overwogen wordt dat zij het slachtoffer is van een algemeen delict, hetgeen geen aanknopingspunten biedt met het Verdrag. Bovendien heeft zij haar land vrijwillig verlaten en liggen aan haar vertrek geen vluchtmotieven ten grondslag. Betrokkene heeft verklaard dat zij, bij terugkeer naar angst heeft om de dame "Madame" die haar bedreigd heeft met de dood opnieuw te ontmoeten. Betrokkene vreest voorts, dat deze dame haar, na terugkeer in via omkoping en leugens bij de politie van in diskrediet zal brengen. Hiertoe wordt overwogen dat betrokkene zich na terugkeer in

Nigeria kan wenden tot de Nigeriaanse autoriteiten om bescherming te vragen tegen de door haar gestelde vrees. Niet aannemelijk is gemaakt dat de autoriteiten dit niet kunnen of willen doen. Voorts wordt overwogen, dat betrokkene zich (tijdelijk) elders in Nigeria kan vestigen". Tegen dit besluit is geen rechtsmiddel ingesteld.

2. Op 10 augustus 2006 heeft eiseres wederom een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel ingediend. Verweerder heeft bij besluit van 16 augustus 2006 de aanvraag op grond van artikel 4:6 van de Awb afgewezen. Bij uitspraak van 6 september 2006, kenmerk Awb 06/39780 en Awb 06/39778, heeft deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, het hiertegen gerichte beroep ongegrond verklaard en het verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen. Eiseres heeft tegen voornoemde uitspraak hoger beroep ingesteld. Bij uitspraak van 11 oktober 2006 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) de uitspraak van 6 september 2006 bevestigd.

III. OVERWEGINGEN

1. De aanmeldcentrum (AC)-procedure voorziet in afdoening van asielverzoeken binnen 48 procedures. Deze procedure leent zich slechts voor die zaken waarvan verweerder, daarbij de vereiste zorgvuldigheid in acht nemend, binnen deze korte termijn kan beoordelen of de aanvraag op grond van artikel 30 of 31 van de Vw 2000 kan worden afgewezen.

2. Verweerder heeft de aanvraag van eiseres in de AC-procedure afgewezen op grond van artikel 4:6 van de Awb en heeft hiertoe - samengevat - het volgende overwogen. Hetgeen eiseres naar voren heeft gebracht kan niet worden aangemerkt als nieuwe feiten of omstandigheden. Over de eerder aangevoerde problemen is reeds geoordeeld dat deze niet leiden tot vluchtelingenstatus. Voorts is de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn) geen rechtens relevant novum. Het Nederlandse beleid inzake toelating van asielzoekers zoals neergelegd in de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000), voldoet aan de bepalingen van de Definitierichtlijn. Van een termijnoverschrijding van de 48 uurstermijn is geen sprake. Uit een brief van verweerder van 29 december 2006 blijkt dat de 48 uurprocedure niet eerder aanvangt dan op het moment dat de vreemdeling in persoon zijn aanvraag indient bij het AC. Eerst in het AC kan worden vastgesteld of het inderdaad de vreemdeling is die de ingestuurde aanvraag heeft ondertekend. Voorts heeft onderzoek naar de aanvraag geen zin als de vreemdeling niet aanwezig is en dus niet kan worden gehoord.

3. Eiseres stelt zich op het standpunt dat verweerder de aanvraag niet in de AC-procedure mocht afdoen en voert hiertoe het volgende - samengevat - aan. De aanvulling op de zienswijze op 6 maart 2007 is ten onrechte niet bij de besluitvorming betrokken. Voorts is de 48 uurstermijn verstreken. De datum van de aanvraag is het moment waarop het aanvraagformulier per fax is toegestuurd. Verweerders stelling dat pas in het AC kan worden vastgesteld of de vreemdeling de ingestuurde aanvraag heeft ondertekend gaat niet op, aangezien eiseres eerder aanvragen heeft ingediend en verweerder bekend was met haar handtekening. Niet is gebleken dat verweerder in het AC onderzoek heeft laten doen naar haar handtekening. Het persoonlijk indienen van de aanvraag was zinloos aangezien bij de aanvraag een begeleidende brief was meegezonden waarin de nieuwe feiten of omstandigheden waren aangevoerd. Ten aanzien van eerdergenoemde Definitierichtlijn heeft eiseres zich beroepen op de artikelen 7 en 15, aanhef en onder c. Volgens eiseres is daarin sprake van een relevante wijziging van het recht, zodat haar aanvraag ten onrechte op grond van artikel 4:6 van de Awb is afgewezen.

De rechtbank overweegt als volgt.

4. Ten aanzien van de beroepsgronden dat de aanvulling op de zienswijze van 6 maart 2007 ten onrechte niet bij de besluitvorming is betrokken en dat de 48 uurstermijn is verstreken ziet de rechtbank geen aanleiding om af te wijken van het oordeel van de voorzieningenrechter hieromtrent. De rechtbank sluit zich dan ook aan bij de betreffende overwegingen, opgenomen in IV.5 en IV.6 in de uitspraak van 29 maart 2007 en maakt die tot de hare. Deze beroepsgronden treffen derhalve geen doel.

5. Vervolgens staat ter beoordeling of verweerder de aanvraag terecht op grond van artikel 4:6 van de Awb heeft afgewezen.

5.1 Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan. Ingevolge het tweede lid van dat artikel kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld.

5.2 Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4:6 van de Awb (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1988-1989, 21 221, nr. 3, p. 93-94) ziet die bepaling niet op de situatie dat het recht wordt gewijzigd. Indien het voor de aanvraag relevante recht wordt gewijzigd, kan ook zonder dat sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden een nieuwe aanvraag worden ingediend, die op grond van de dan geldende bepalingen wordt beoordeeld.

5.3 Eiseres heeft niet betwist geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan onderhavige aanvraag ten grondslag te hebben gelegd. Volgens eiseres heeft verweerder haar aanvraag evenwel ten onrechte op grond van artikel 4:6 van de Awb afgewezen, omdat er sprake is van een relevante wijziging van het recht. Hierbij heeft eiseres zich beroepen op de artikelen 7 en 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

6. Ter beantwoording van de vraag of sprake is van een relevante wijziging van het recht, dient allereerst de vraag te worden beantwoord of deze bepalingen in de Definitierichtlijn rechtstreekse werking hebben.

6.1 Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJEG) kunnen particulieren zich voor de nationale rechter tegenover een lidstaat op bepalingen van een richtlijn beroepen in alle gevallen waarin 1) die bepalingen inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn en 2) wanneer de lidstaat hetzij heeft verzuimd de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

6.2.1 Onder verwijzing naar de uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 25 januari 2007, kenmerk AWB 06/50100, oordeelt de rechtbank dat ten aanzien van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn wordt voldaan aan voornoemde voorwaarden. Deze bepaling komt derhalve rechtstreekse werking toe.

6.2.2.1 Ten aanzien van artikel 7 van de Definitierichtlijn wordt als volgt overwogen.

6.2.2.2 Artikel 7 van de Definitierichtlijn luidt als volgt:

Actoren van bescherming

1. Bescherming kan worden geboden door:

- a. de staat, of
- b. partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen.

2. In het algemeen wordt bescherming geboden wanneer de actoren als bedoeld in lid 1 redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere

door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

3. Bij het beoordelen of een internationale organisatie een staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst en bescherming verleent als omschreven in lid 2, houden de lidstaten rekening met de richtsnoeren die worden gegeven in toepasselijke Raadsbesluiten.

6.2.2.3 De rechtbank is van oordeel dat artikel 7 van de Definitierichtlijn eveneens voldoende nauwkeurig en onvoorwaardelijk is geformuleerd om aan te nemen dat deze bepaling van gemeenschapsrecht rechtstreekse werking heeft binnen de Nederlandse rechtsorde. Voorts stelt de rechtbank vast dat de einddatum van de implementatietermijn van de Definitierichtlijn op 10 oktober 2006 is verstreken, zonder dat implementatie van de Definitierichtlijn middels aanpassingen van de Vw 2000 en/of het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) heeft plaatsgevonden. Nu artikel 7 van de Definitierichtlijn niet is vastgelegd in een algemeen verbindend voorschrift, kan eiseres zich in het onderhavige geding daarop rechtstreeks beroepen.

7. Vervolgens dient de vraag te worden beantwoord of de artikelen 7 en 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, voor eiseres een relevante wijziging van het recht inhouden.

7.1 Ten aanzien van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn heeft de voorzieningenrechter in de uitspraak van 29 maart 2007 overwogen dat dit ten aanzien van eiseres geen relevante wijziging van het recht is, omdat onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat de situatie wat betreft vrouwenhandel in Nigeria dient te worden aangemerkt als een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. De rechtbank ziet hier geen aanleiding om af te wijken van het oordeel van de voorzieningenrechter hieromtrent. De rechtbank sluit zich dan ook aan bij de betreffende overwegingen, opgenomen in IV.11 en IV.12 in de uitspraak van 29 maart 2007 en maakt die tot de hare.

7.2.1 Ten aanzien van artikel 7 van de Definitierichtlijn heeft eiseres aangevoerd dat verweerder haar in de eerdere procedures heeft tegengeworpen dat zij niet heeft aangetoond dat het bij voorbaat zinloos of gevaarlijk zou zijn om bescherming in te roepen. Ingevolge artikel 7 van de Richtlijn dient er echter in zijn algemeenheid sprake te zijn van een doeltreffend juridisch systeem en dient de verzoeker toegang te hebben tot dit systeem. Volgens eiseres is dit een andere, lichtere maatstaf en is er derhalve sprake van een relevante wijziging van recht. Uit artikel 7 van de Richtlijn volgt volgens eiseres tevens dat de bewijslast met betrekking tot bescherming niet op de vreemdeling rust, maar op verweerder.

7.2.2 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat artikel 7 van de Definitierichtlijn niet kan worden aangemerkt als een relevante wijziging van recht. Uit het gebruik van de term 'redelijke maatregelen' blijkt dat nog steeds uitgangspunt is dat nergens ter wereld een staat op voorhand kan garanderen dat een persoon tegen elke vervolging steeds de gewenste bescherming krijgt. Dat onder andere sprake moet zijn van een 'doeltreffend juridisch systeem' kan dan ook niet zover strekken, dat zo'n systeem garandeert dat een persoon tegen elke vervolging zonder meer de gewenste bescherming krijgt.

7.2.3 De rechtbank stelt allereerst vast dat tussen partijen niet in geschil is dat ten tijde van de eerste asielaanvraag van eiseres mocht worden verwacht dat zij voor haar problemen bescherming zocht bij Nigeriaanse autoriteiten, tenzij dit op voorhand zinloos kon worden geacht. Partijen verschillen wel van mening over de vraag of dit criterium verschilt van het in artikel 7 van de Definitierichtlijn opgenomen criterium. De rechtbank is met eiseres van oordeel dat deze vraag bevestigend dient te worden beantwoord. Verweerder kan worden gevolgd in zijn standpunt dat de aanwezigheid van een 'doeltreffend juridisch systeem' niet garandeert dat een persoon tegen elke vervolging zonder meer de gewenste bescherming krijgt. Eiseres heeft dit ook niet gesteld. Echter, met het stellen van het vereiste van een doeltreffend juridisch systeem is een algemene voorwaarde geformuleerd, waaraan

de door het land van herkomst te treffen redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade minimaal dienen te voldoen. Het tot nu toe gehanteerde criterium bevatte niet een dergelijk algemeen criterium. Een situatie waarin niet op voorhand vaststaat dat het invoeren van bescherming van de autoriteiten zinloos is, maar tevens ernstig kan worden getwijfeld aan de doeltreffendheid van het juridische systeem, zou toetsend aan artikel 7 van de Definitierichtlijn tot een ander resultaat kunnen leiden dan toetsend aan het tot nu toe gehanteerde criterium. Er is derhalve sprake van een wijziging van het recht. Deze wijziging is voorts relevant voor eiseres, aangezien in rechte vaststaat dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Nigeriaanse autoriteiten haar niet kunnen of willen beschermen, maar eiseres nadien diverse stukken heeft overgelegd op grond waarvan de aanwezigheid van een doeltreffend juridisch systeem zoals bedoeld in artikel 7 van de Definitierichtlijn in Nigeria kan worden betwijfeld.

7.2.4 Nu er sprake is van voor eiseres relevant nieuw recht heeft verweerder het beroep van eiseres ten onrechte op grond van artikel 4:6 van de Awb afgewezen en binnen 48 uur in de AC-procedure afgedaan.

8. Hieruit volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb. Derhalve zal het beroep gegrond worden verklaard, het bestreden besluit worden vernietigd en bepaald worden dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

9. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

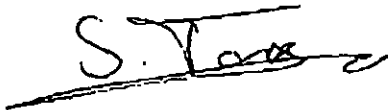
IV. BESLISSING

De rechtbank

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,- (zegge: zeshonderd viereveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier.

Deze uitspraak is gedaan op 24 oktober 2007 door mr. C.L.H. Fockens, voorzitter en mrs A.J. van Putten en E.H. de Jong-van Doijeweert, rechters, in tegenwoordigheid van mr. S. Tax, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier,

De voorzitter.

Afschrift verzonden op: 24 OKT 2007

Conc: ST
Coll: CU
D: B

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 NOV 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100,
2511 EX Den Haag)

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. M.M. van Asperen
advocaat te Den Haag
(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

verweerder

in eerste instantie woonplaats gekozen
hebbende ten kantore van de
gemachtigde: mr. A.M.J.M. Louwerse
advocaat te Amsterdam

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (hierna te noemen: de Staatssecretaris) komt hierbij binnen de in de rechtsmiddelenclausule genoemde termijn in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam, van 24 oktober 2007 (Awb 07/10337). De rechtbank heeft de uitspraak op dezelfde datum verzonden.

Een kopie van de bestreden uitspraak wordt hierbij overgelegd als **prod. 1**.

In deze uitspraak heeft de rechtbank het beroep naar aanleiding van de afwijzing van een (derde) asielaanvraag gegrond verklaard, het bij haar bestreden besluit vernietigd en bepaald dat de Staatssecretaris binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van de uitspraak. Voorts is ten laste van de Staat der Nederlanden een proceskostenveroordeling uitgesproken. De vernietiging houdt – kort weergegeven – verband met het oordeel dat artikel 7 van de Richtlijn 2004/83/EG nieuw recht is, zodat de aanvraag niet met toepassing van artikel 4:6 Awb had mogen worden afgedaan.

- 1.2 De Staatssecretaris kan zich met deze uitspraak niet verenigen en heeft de volgende grieven.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. III.7.2.3:

“(..) De rechtbank is met eiseres van oordeel dat deze vraag [de vraag of het “criterium” dat van de vreemdeling mocht worden verwacht dat zij voor haar problemen bescherming zocht bij de Nigeriaanse autoriteiten, tenzij dit op voorhand zinloos kon worden geacht verschilt van artikel 7/toev. dzz.] bevestigend dient te worden beantwoord. (..) Echter, met het stellen van het vereiste van een doeltreffend juridisch systeem is een algemene voorwaarde geformuleerd, waaraan de door het land van herkomst te treffen redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade minimaal dienen te voldoen. Het tot nu toe gehanteerde criterium bevatte niet een dergelijk algemeen criterium. Een situatie waarin niet op voorhand vaststaat dat het inroepen van bescherming van de autoriteiten zinloos is, maar tevens ernstig kan worden getwijfeld aan de doeltreffendheid van het juridische systeem, zou toetsend aan artikel 7 van de Definitierichtlijn tot een ander resultaat kunnen leiden dan toetsend aan het tot nu toe gehanteerde criterium. Er is derhalve sprake van een wijziging van het recht. Deze wijziging is voorts relevant voor eiseres, aangezien in rechte vaststaat dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Nigeriaanse autoriteiten haar niet kunnen of willen beschermen, maar eiseres nadien diverse stukken heeft overgelegd op grond waarvan de aanwezigheid van een doeltreffend juridisch systeem zoals bedoeld in artikel 7 van de Definitierichtlijn in Nigeria kan worden betwijfeld.”

- 2.2 Op de hiervoor bestreden overwegingen berusten de rechtsoverwegingen III.7.2.4, III.8 en III.9. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief vitiesert ook deze rechtsoverwegingen.

3 Aanvulling en toelichting op de grieven

- 3.1 De Implementatietermijn van de Richtlijn 2004/83/EG¹ (hierna ook: de richtlijn) verstreek op 10 oktober 2006. Het wetsvoorstel tot wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 ter implementatie van de richtlijn is bij koninklijke boodschap van 3 januari 2007 aangeboden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, die het inmiddels heeft aangenomen.²

Bij brief van 16 februari 2007 heeft de Minister van Justitie met het oog op de behandeling van dit wetsvoorstel het ontwerpbesluit tot – onder meer – wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 ter implementatie van de richtlijn aan de Voorzitter van de Tweede Kamer gezonden.³ Verschillende artikelen van de richtlijn, waaronder de artikelen 5 tot en met 10, zullen, via een delegatiebepaling in het Vreemdelingenbesluit, worden opgenomen in het Voorschrift Vreemdelingen.⁴

- 3.2 In het (Nederlandse) asiel- en vluchtelingenrecht is steeds uitgangspunt dat vervolging (waaronder hier mede wordt begrepen daden die vallen onder het bereik van artikel 3 EVRM) in voorkomend geval niet alleen van overheidswege kan plaatsvinden, maar dat ook handelingen van derden kunnen leiden tot het oordeel dat sprake is van vervolging. In dat laatste geval is van belang of de overheid bereid en in staat is tegen deze daden bescherming te bieden. Van de vreemdeling wordt verlangd dat hij zijn verzoek om bescherming tegen deze handelingen door derden primair richt tot de overheid van zijn eigen land. Alleen indien de door de eigen overheid geboden bescherming onvoldoende effectief is, kan sprake zijn van een noodzaak van internationale bescherming wegens vluchtelingschap of een reëel risico op een behandeling als verboden in artikel 3 EVRM.

Vergelijk:

- Spijkerboer en Vermeulen, *Vluchtelingenrecht*, 2005, blz. 38.

¹ Pb EU L 304/12 van 30 september 2004.

² Tweede Kamer 2006-2007, 30 925, nr. 1. De stemming heeft plaatsgevonden op 13 november 2007. Officiële publicatie hiervan heeft voor zover bekend nog niet plaatsgevonden. Het resultaat van de stemming is te vinden via tweedekamer.nl.

³ Tweede Kamer 2006-2007, 30 925, nr. 5.

⁴ Zie de Nota van toelichting bij het voorstel tot wijziging van het Vb 2000, blz. 5, de tweede alinea van paragraaf 2.

Vergelijk voorts internationaal, in het kader van vluchtelingschap:

- Handbook on procedures and criteria for determining refugee status,

§ 65 (over "Agents of persecution"):

"(..)Where serious discriminatory or other offensive acts are committed by the local populace, they can be considered as persecution if they are knowingly tolerated by the authorities, or if the authorities refuse, or prove unable, to offer effective protection."

en § 106:

(..)"Wherever available, national protection takes precedence over international protection."

en in het kader van artikel 3 EVRM:

- EHRM 29 april 1997, 99/1996/630/813 (H.L.R. v. France), RV 1997, 20, waarin het Hof overwoog:

"40. (...) Article 3 (...) may also apply where the danger emanates from persons or groups of persons who are not public officials. However, it must be shown that the risk is real and that the authorities of the receiving State are not able to obviate the risk by providing appropriate protection."

Nadat het Hof acht had geslagen op de "general situation of violence" in Colombia, de "tense atmosphere" en het feit dat drugsmokkelaars soms wraak nemen op informanten [zoals de vreemdeling in kwestie] en overwoog dat "there is no relevant evidence that the alleged risk is real" en dat "there are no documents to support the claim that the applicant`s personal situation would be worse than that of other Colombians, where he to be deported", overwoog het Hof in rov. 43:

"The Court is aware, too, of the difficulties the Colombian authorities face in containing the violence. The applicant has not shown that they are incapable of affording him appropriate protection."

3.3 De richtlijn heeft in de hiervoor geschetste uitgangspunten geen wijziging gebracht.

In artikel 6 onder c van de richtlijn worden als actoren van vervolging of ernstige schade genoemd niet-overheidsactoren *indien kan worden aangetoond* dat de staat of partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied

beheersen, inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

In het eerste en derde lid van artikel 7 worden vervolgens de actoren die bescherming kunnen bieden genoemd, dezelfde die voorkomen in artikel 6. In het tweede lid van dit artikel wordt ingevuld *wanneer*⁵ – in ieder geval – in het algemeen sprake is van het bieden van bescherming. Dat is wanneer de staat (of de hier bedoelde partijen of (Internationale) organisaties) redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, en dat kan *onder andere* door de instelling van een doeltreffend systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

- 3.4 Anders dan de rechtbank heeft overwogen, worden in het tweede lid van artikel 7 geen *vereisten* gesteld waaraan *minimaal* moet worden voldaan. De tekst van de bepaling biedt daarvoor geen aanknopingspunt. Het tweede lid beschrijft een situatie waarin (in het algemeen in ieder geval) sprake is van bescherming. Daarmee is niet gegeven dat er geen andere situaties denkbaar en aanvaardbaar zijn, waarin van bescherming tegen vervolging of het lijden van ernstige schade door daden van derden, sprake is. De bepaling geeft weer dat bescherming "achteraf", in de vorm van een functionerend strafrechtelijk systeem, in het algemeen (al) voldoende is om van bescherming als bedoeld in de richtlijn te kunnen spreken.
- 3.5 De bepaling biedt evenmin aanknopingspunten voor het aannemen van een bepaalde bewijslastverdeling.

De richtlijn kent slechts twee bepalingen waarin expliciet een bepaalde bewijslastverdeling is voorgeschreven, artikel 14 lid 2 en artikel 19 lid 4. In deze bepalingen wordt de bewijslast uitdrukkelijk op de staat gelegd (onverminderd artikel 4 lid 1).

Uit artikel 6 onder c volgt dat het primair aan de asielzoeker is te stellen en aannemelijk te maken dat de relevante actoren geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

In ieder geval is er geen reden aan te nemen dat de bewijslastverdeling volgens de richtlijn in gevallen als de onderhavige een andere is dan die in de huidige rechtspraak (van Nederlandse rechters en het EHRM) wordt aangenomen.

⁵ In de Franse tekst "lorsque", in de Engelse "when".

3.6 Ook al formuleert het tweede lid van artikel 7 geen vereisten, geconstateerd kan wel worden dat de inhoud van deze bepaling, gelezen in samenhang met artikel 6 onder c, in feite geen andere is dan een toepassing of invulling van het "kunnen en willen bieden van bescherming" zoals die ook voorkomt in de Nederlandse rechtspraktijk. Ook dit heeft de rechtbank miskend.

3.7 Vaste rechtspraak van Uw Afdeling is dat van een vreemdeling die zijn land van herkomst verlaat om elders bescherming te zoeken (tegen daden van derden), mag worden gevergd dat hij zich tot de autoriteiten van zijn land heeft gewend om bescherming te krijgen. Dat wordt slechts niet gevergd indien een verzoek om bescherming gevaarlijk dan wel op voorhand zinloos moet worden geacht.

Vergelijk:

- ABRS 19 juli 2002, JV 2002, 306;
- ABRS 10 maart 2003, JV 2003, 178.

3.8 Voor beantwoording van de vraag of het vragen van bescherming gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht, wordt de informatie over het land van herkomst gezien. Daarbij wordt bijvoorbeeld acht geslagen op wat over bescherming door de autoriteiten in landenrapporten of ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken is vermeld.

Zo heeft Uw Afdeling in de hiervoor genoemde uitspraak van 19 juli 2002 acht geslagen op informatie in het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken over Azerbaidzjan, waarin was opgenomen dat overheidsfunctionarissen bescherming kunnen bieden tegen intimidatie of achterstelling, maar dat sprake is van willekeur en dat, als de autoriteiten in gebreke blijven, personen als de vreemdelingen in kwestie zich kunnen wenden tot aanwezige actieve mensenrechtenorganisaties.

In de tweede hiervoor genoemde uitspraak, van 10 maart 2003, overwoog Uw Afdeling dat uit ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken bleek dat vrouwen in Nigeria de bescherming van de autoriteiten kunnen inroepen tegen geweld of discriminatie. Dat die mogelijkheid in de praktijk vaak wordt begrensd door traditionele normen, alsook door de kosten van een gang naar de rechter, betekent niet dat de aannemelijk is dat de Nigeriaanse autoriteiten de vreemdeling geen bescherming konden of wilden bieden.

Zie voor een enigszins vergelijkbare uitspraak over Nigeria:

- ABRS 14 november 2005, nr. 200505012 (**prod. 2**).

In diverse uitspraken is (de effectiviteit van) het politiestelsel in het land van herkomst beoordeeld om de vraag te kunnen beantwoorden of de vreemdeling

aannemelijk had gemaakt dat de autoriteiten geen bescherming konden of wilden bieden (en dus of het vragen van bescherming bij voorbaat zinloos dan wel gevaarlijk was). Zo heeft Uw Afdeling in een tweetal uitspraken acht geslagen op hetgeen in een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken was opgenomen ten aanzien van het optreden van politieagenten in Georgië.

Zie:

- ABRS 17 november 2005, nr. 200507224 (**prod. 3**);
- ABRS 7 februari 2006, nr. 200505856 (**prod. 4**).

In een reeks van uitspraken heeft Uw Afdeling voorts het politieoptreden en de effectiviteit van de bescherming in Colombia beoordeeld.

Mede naar aanleiding van het landgebonden beleid ter zake Colombia. Een van de reeks van vijf uitspraken van 12 oktober 2006 is gepubliceerd in JV 2006, 436. Deze beoordeling heeft eveneens plaats gevonden in ABRS 19 december 2006, nr. 200605959 (**prod. 5**).

- 3.9 De conclusie uit het voorgaande is dat voor beantwoording van de vraag of de vreemdeling voor internationale bescherming in aanmerking komt ook in de huidige rechtspraak in voorkomend geval wordt gezien of de autoriteiten in het land van herkomst bescherming kunnen en willen bieden. Die bescherming moet, enerzijds, niet louter op papier bestaan, wat, anderzijds, niet wil zeggen dat de mate van effectiviteit op voorhand vast moet staan.

Vergelijk:

- EHRM 29 april 1997 (H.L.R. v. France, hiervoor genoemd onder 3.2), waarin het Hof gewag maakt van "appropriate protection";
- ABRS 19 december 2005, JV 2006, 48;
- ABRS 31 januari 2007, nr. 200700143 (**prod. 6**).

In vele uitspraken is voor de beoordeling van de vraag of internationale bescherming noodzakelijk is, de werking van het juridische systeem in het land van herkomst in ogenschouw genomen, waaronder het politieoptreden, de mogelijkheid van het doen van aangifte, de mogelijkheid van het inroepen van bescherming van hogere autoriteiten indien lagere functionarissen in gebreke blijven. Ook is acht geslagen op eventueel optreden van non-gouvernementele organisaties bij het bieden van bescherming tegen daden van derden.

Vergelijk voor een rol van non-gouvernementele organisaties, naast de hiervoor al genoemde uitspraak van 19 juli 2002 ook ABRS 21 april 2006, nr. 200510222 (**prod. 7**).

Het voorbeeld dat in het tweede lid van artikel 7 van de richtlijn wordt genoemd als vorm van bescherming, heeft in de Nederlandse rechtspraak al veelvuldig toepassing

gevonden als nadere invulling van de wil en het vermogen van de autoriteiten om bescherming te bieden.

- 3.10 Verweerster heeft haar klachten over het ontbreken van eventueel noodzakelijke bescherming in de eerdere procedures naar voren kunnen brengen.

In de afwijzende beschikking van verweersters tweede asielaanvraag is gewezen op het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse zaken van september 2005 over de situatie in Nigeria. In § 3.4.3 van dit ambtsbericht wordt nader ingegaan op mensenhandel en het beleid van de overheid. In dit ambtsbericht is ook gewezen op de betrokkenheid van een aantal gouvernementele en non-gouvernementele organisaties bij de opvang en rehabilitatie van slachtoffers van mensenhandel. Uit de door verweerster zelf overgelegde informatie blijkt voorts niet en zeker niet eenduidig dat zij bij terugkeer een groot gevaar loopt, waartegen de overheid, al dan niet met hulp van non-gouvernementele organisaties, niet bereid of in staat zou zijn bescherming te bieden.

Vergelijk § 5.4 van het *Report on human rights issues in Nigeria* van een gezamenlijke Brits-Deense missie, overgelegd bij brief van 21 juli 2006 ter toelichting op verweersters tweede asielaanvraag.⁶

- 3.11 Gelet op al het voorgaande is met de inwerkingtreding van artikel 7 van de richtlijn geen sprake van nieuw recht op grond waarvan verweersters derde asielaanvraag niet met toepassing van artikel 4:6 Awb had mogen worden afgedaan.

Wellicht ten overvloede zij opgemerkt dat uiteraard, anders dan de rechtbank getuige de eerste twee volzinnen van rov. III.7.2.3 mogelijk heeft gemeend, niet relevant is welke bewoordingen in verweersters eerdere procedures precies zijn gehanteerd.

De bestreden uitspraak kan daarom niet in stand blijven.

⁶ Dit rapport was overigens ook de Minister van Buitenlandse Zaken bekend bij de opstelling van het ambtsbericht van september 2005, het wordt genoemd in noot 211, bij de passage over ondersteuning van vrouwen door ngo's.

4 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het beroep.

Den Haag, 20 november 2007

advocaat

behandeld door	M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 06
fax	(070) 515 33 65
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009427
referentie	IND-0206.19.8026